

Bosnië 2015

Dag 1: Donderdag 22 januari:

Vandaag zijn we naar Graz, Oostenrijk gereden. Om kwart over tien reed de Vito weg bij de WB en kwam langs de MB. Het was een rustige reis tot zuid Duitsland. Er reed een hele snelle BMW voor ons wat politie bleek te zijn. We werden in het donker naar een verlaten P plek naast de snelweg geleid. Er stapten meteen drie agenten in burger uit de auto die met allemaal zaklantaarns in onze auto schenen. Ze klopten op de ramen en Tom deed het raam open (hij zat op de bestuurdersplek). We moesten onze papieren en ons paspoort laten zien. Ze vroegen waarvoor we naar Bosnië gingen en toen we zeiden dat we daar voor vrijwilligerswerk heen gingen moesten we onze achterbak openen. Ming wou ook uitstappen maar dit mocht niet, alleen Tom mocht uitstappen. Alles was goed en toen mochten we verder rijden. Onderweg heeft Maud nog een bankje geramd bij een benzine station. Vervolgens kwamen we om tien uur 's avonds aan in Graz. Hier zagen we een hotel dus we wouden snel ergens parkeren waarna Tom bijna tegen een auto aan knalde. We moesten alledrie lachen van de zenuwen. Gelukkig is het goed gegaan en nu liggen we in het Ibis Hotel. Net hebben we de goorste clubsandwich, wrap en pistolet met kip brie en jam ooit gegeten.

Dag 2: vrijdag 23 januari:

Toen we net vijf minuten onderweg waren, kregen we een boete omdat we geen vignette van Slovenië hadden. Na drie uur rijden kwamen we met rommelende magen aan in Novi Travnik. We hebben overlegd met Danien, de headmaster van het instituut Centar Duga, of we de schoonmaker voor hen gaan kopen. We hebben besloten om het te kopen omdat het het instituut ten goede zal zijn. Nu gaan we eten in het instituut en daarna naar een café in het dorpje. Hier hebben wat biertjes gedronken en daarna zijn we gaan slapen met de deur op slot.

Dag 3: zaterdag 24 januari:

's Ochtends hebben we in het instituut ontbeten en daarna hebben we nog even met de kinderen gespeeld. Toen we weg reden, zijn we helemaal verkeerd gereden waardoor we bij een skiresort uitkwamen. Uiteindelijk goed aangekomen in Tuzla. Hier hadden we meteen een afspraak met het Rode Kruis. Helaas konden zij op zaterdag niks voor ons doen. Toen hebben we Emir gebeld — hij is de directeur van een school in een vluchtelingenkamp. We hebben met hem afgesproken in een cafeetje in Tuzla. Na wat overleg zijn we met Emir naar de supermarkt en naar een bookstore gegaan. Hier hebben we genoeg schoonmaakspullen en schoolartikelen voor een half jaar gekocht. De vluchtelingen kunnen dit zelf niet betalen. Het was al laat dus we besloten de volgende dag de spullen naar het schooltje te brengen.

Dag 4: zondag 25 januari:

Vandaag hadden we om kwart over negen met Emir afgesproken. Het was een beetje eng want Ming moest bij Emir in de auto en er kwam een andere man bij Tom en mij in het busje. We dachten dat Ming gekidnapt werd maar achteraf viel het allemaal mee. Het busje moest namelijk buiten Mihatovici wachten omdat de vluchtelingen er anders met zijn allen omheen zouden gaan staan. Ming en Emir reden echter wel Mihatovici in, waardoor wij lichtelijk in paniek raakten omdat we dachten dat Emir er met Ming vandoor ging. Gelukkig was dit niet het geval en zagen we hen in Mihatovici. We hebben alle schoonmaakspullen, schoolartikelen, kleren, knuffels, en spellen in de school neergelegd. Hier hebben we ook koffie gedronken met het personeel en overlegd over de laptop. We hebben een rondleiding gehad door de hele school. Verder hebben we 500 luiers gekocht voor de baby's uit het vluchtelingenkamp. Vandaag konden we verder helaas niets doen omdat alle winkels dicht waren; het was namelijk zondag. In het weekend zijn de mensen van het Rode Kruis helaas ook niet aanwezig. Daarom zijn we de toerist uit gaan hangen en zijn we naar Srebrenik fortress gegaan, een kasteeltje op een berg. Heel gaaf. Daarna zijn we kaartspelletjes gaan spelen in een café en daar hebben we allemaal een pfeffersteak met eindelijk weer wat groenten gegeten.

Dag 5: maandag 26 januari:

Maandagochtend zijn we terug naar het vluchtelingenkamp gegaan om luiers en alle kleding naar het buurthuis te brengen. Ook hebben we een kuub hout gekocht met Emir zodat de school het hele seizoen verwarmd kan worden! Daarna zijn we naar een school voor verstandelijk beperkte- en autistische kinderen gegaan. Hiervoor hebben we onder andere heel veel klei gekocht omdat dit hen helpt bij het ontwikkelen van hun motoriek. Daarnaast hebben we spullen voor in de keuken en heel veel schoolartikelen gekocht. Aan het eind van de middag zijn we naar een centrum voor vrouwen die tijdens de oorlog seksueel misbruikt zijn, geweest. Hier worden verschillende bezigheidstherapieën aangeboden om de vrouwen met dit trauma te leren omgaan. Ook hebben we voedselpakketten gekocht voor tien families in Tuzla. Maandagavond hebben onze vriend Draznar wat gedronken.

Dag 6: dinsdag 27 januari:

De door ons gekochte voedselpakketten hebben we vanochtend naar het centrum gebracht. Daarna zijn we met de vrijwilligers van het centrum wol, draad, linnen en zijde gaan kopen, waar ze kussens van kunnen maken (dit is onderdeel van het werkingsproces). Hierna zijn we de auto ingestapt om naar Busovaca te gaan. Helaas heeft Google Maps ons via een niet-geasfalteerde weg door het hart van de Bosnische bergen tussen de mijnen door gestuurd. Onze winterbanden hebben hun best gedaan, maar na 3 uur rijden over dit modderige besneeuwde zandpad begaven ze het. We zaten muurvast in *The middle of nowhere* omringd door mijnen. Er zat maar een ding op; met lege maag onze spullen pakken en te voet verder gaan. We hebben aantallen kilometers door de sneeuw gebaggerd totdat we ergens in de verte een mogelijke redding zagen de lokale huisarts. Alle *locals* wilden ons meteen helpen, dus Tom is achterop de tractor terug de wildernis in gegaan. Na een tijdje wachten kwam hij met onze trouwe bus terug. Hierna konden we onze weg vervolgen. Na een lange dag eindelijk aangekomen in Busovaca zijn we gelijk naar de supermarkt gegaan om hier samen met de plaatselijke vrijwilligers voedselpakketten samen te stellen voor 100 (!) families uit de omgeving. Daarna hebben we gegeten waar onze vrienden alweer op ons aan het wachten waren.

Dag 7: woensdag 28 januari:

Vanochtend hadden we om half negen afgesproken in ons hotel. Toen we om kwart over acht beneden kwamen zat onze vriend Barry er al. We hebben snel een gore omelet (met erg veel olie) gegeten en daarna zijn we naar de kamer gegaan waar Ruzica met de andere vrijwilligers allemaal eten inzamelt. We zijn ook naar de Bingo gegaan om nog meer eten in te kopen. Vervolgens zijn we naar drie huizen gegaan en hebben daar voedselpakketten gebracht. We zijn ook binnen in de huizen geweest en het was echt heel armoedig. Heel bizar. Vervolgens werden in ons hotel opgehaald door Nina. We reden naar de winkel waar we allemaal pyjama's, onderbroeken, en sokken hebben gekocht. Nina heeft een typische Bosnische lunch gekocht voor ons. Het was een heel vet broodje met vlees erin. Het duurde heel lang in de winkel want de pinpas van Ming deed het niet. Uiteindelijk is het wel met de pas van Tom gelukt. Daarna zijn we naar het psychiatrisch instituut genaamd Drin gereden, in Fojnica. We werden bij aankomst omsingeld door patiënten die onze auto bekeken. Hierna kregen we een rondleiding van Melissa, zij is Nederlands en werkt al vijf jaar in het instituut. We zijn op elke afdeling geweest en soms zag je zelfs dat mensen vastgebonden waren. Ook zag je veel lichamelijke aandoeningen. De handen van Ming en mijzelf zijn nog helemaal afgelebbert. Daarna hebben we de kleren afgegeven en hebben we nog koffie gedronken. Vervolgens zijn we naar Sarajevo gereden waar we om half zeven aankwamen. Hier hebben we gegeten met onze vriendin Nina. We hebben in een typisch Bosnisch restaurant een steak met weer eens wat groenten gegeten.

Dag 8: donderdag 29 januari:

Vandaag waren we allemaal erg vroeg wakker, omdat er niets gepland was zijn we Sarajevo ingegaan en hebben de stad een beetje verkend. Hier hebben we weer even met Nina

afgesproken. Na heel Sarajevo gezien te hebben zijn we op tijd naar bed gegaan om genoeg te slapen voor ons vertrek de volgende dag.